



Иван Вазов

Нощ

Безсъница, задуха... мисли безчет!
Излязох да дъхна на въздуха нощни.
Луната златеше заспалия свет
и свода, засипан с брилянти разкошни.

Каква тишина величава, света –
и долу гор! Какъв мир и радост!
Аз гълтах я с очи, с уста и с душа
на лятната нощ чародейната сладост.

И никакъв стон, ни въздишка, ни глас
не идеха в тая вселена заспала...
И тъй беше тихо, като че тогаз
всемирната скръб бе навеки умряла...

Петербург

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8481>]